

forklarer, at hele sagen først er kommet til at stå klart for offentligheden og for medlemmer af tinget på et så fremskredent tidspunkt.

Den 19. marts 1953 andrager magistraten trafikministeriet om tilskud af vejfonden til forskellige gadearbejder, herunder omlægning af Vestre Boulevard, d. v. s. den nuværende H. C. Andersens Boulevard. I de planer, som følger andragendet, siges det, at det i forbindelse med disse arbejder vil være nødvendigt at erhverve Østifternes Kreditforenings bygning, således at Jarmersgade vil kunne udvides til 50 m, og det tilføjes, at man eventuelt vil søge at opnå en overenskomst, således at denne breddeudvidelse kan tilvejebringes ved en *ruining af Østifternes Kreditforenings bygning*. De samlede omkostninger ved de omhandlede gadearbejder, herunder arealererhvervelse og bygningserhvervelse, angives til 9,6 mill. kr.

Den 19. maj 1953 giver trafikministeriet kommunalbestyrelsen tilsagn om et tilskud af vejfonden på 85 pct. af de udgifter, der er forbundet med omlægningen af den nuværende H. C. Andersens Boulevard fra Rysensteensgade til Vester Farimagsgade, d. v. s. 8,2 mill. kr. Ministeriet tilføjede, at „ministeriet godkender de til ministeriet indsendte planer“, som jeg for lidt siden omtalte. Herefter indstiller magistraten den 26. maj 1953 til borgerrepræsentationen at give udgiftsbevilling til erhvervelse af Østifternes Kreditforenings bygning. Efter en langvarig udvalgsbehandling tiltrædes forslaget af borgerrepræsentationen den 18. februar 1954. Der er altså ikke på dette tidspunkt taget standpunkt til spørgsmålet om *nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning* . . . . .

Det er altså ganske urigtigt, når det siges, at det i tre år har været kendt, at det var besluttet at nedrive bygningen. Der tilgås ikke trafikministeriet og er heller ikke senere tilgået trafikministeriet noget som helst om ændringer i de planer, der danner grundlaget for tilskuddet fra vejfonden, og som gik ud på, at man ville søge at erhverve bygningen, således at gadeudvidelsen kunne muliggøres ved en *ruining af bygningen*. En egentlig offentlig forhandling i kommunalbestyrelsen, der over for offentligheden fastslår nedrivningen, synes da heller ikke senere at have fundet sted. Ganske vist afgiver overborgmesteren den 23. februar 1956 en redegørelse til borgerrepræsentationen om sagen, men den afgives i et møde uden for dagsordenen, hvorom der i referatet af borgerrepræsentationens forhandlinger kun siges, at redegørelsen toges til efterretning. Dette foregår altså så sent som den 23. februar i år.

Det er herefter ikke underligt, at beslutningen om nedrivelse af Østifternes Kreditforenings bygning først kommer til at stå klart for befolkningen og sikkert også for de fleste af tingets medlemmer som en realitet, da arbejderne i sommerens løb påbegyndes.

Når denne sag har vakt så stærkt et røre, ikke blot i København, men ud over hele landet, skyldes det selvfølgelig omfanget af det *spild af værdier*, der her er tale om. Det er bogstavelig talt sådan, at